

КОНЦЕПТ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

ДАР'Я КАРАМУШКА, аспірант кафедри менеджменту і права
Дніпровський державний аграрно-економічний університет

Кризові явища періодично спіткають світовий економічний простір, що призводить до сповільнення росту національних економік світу. Це пояснюється тим, що розвинені країни досить сильно інтегровані в єдиний світовий економічний простір, що створює значну їх взаємозалежність. Світові кризи суттєво впливають і на Україну, де однією з основних складових економіки виступає аграрний сектор, який визначає не лише рівень продовольчої безпеки країни, а й її положення на основних ринках світу. Україна є одним із основних виробників та

постачальників харчових продуктів на світовому ринку завдяки своїм унікальним природним ресурсам, значному інтелектуальному потенціалу та винятковому геополітичному положенню. Україна вже давно переживає непростий процес модернізації системи управління в аграрному секторі економіки. Передусім це пов'язано з неефективністю сучасної аграрної політики. Недосконалість механізму розподілу земельних ресурсів, дисбаланс аграрного та соціального бюджетів є серйозною перешкодою до ефективного функціонування галузі. Створення ефективного та конкурентоспроможного

сільськогосподарського виробництва, здатного забезпечити національну продовольчу безпеку та збільшити експорт не лише ресурсної складової а й продуктів кінцевої переробки, є

стратегічним питанням національної аграрної політики в економічній сфері. Зростання рівня технологічності аграрного виробництва та впровадження інтенсивних технологій є основою для підвищення ефективності виробництва в сільському господарстві та збільшення доходів у сільському господарстві. Тому необхідно враховувати питання економічного зростання та розвитку агробізнесу.

Варто зазначити, що національне сільське господарство дуже неоднорідне. На успішне проведення реформ впливають ґрунти у місцевостях, кліматичні та соціально-економічні умови, розміри населених пунктів та їх віддаленість від міста та багато інших факторів. Тому, «правильного» методу реформування, прийнятого по всій країні не може бути. У будь-якому випадку потрібно шукати рішення, виходячи з усіх обставин. Кожен регіон має свої особливості та потребує окремого підходу до бюджетування, інвестицій чи реформування.

Новітні моделі сталого економічного розвитку зосереджені на питаннях взаємовідносин людини, природи та економіки, які базуються на перетині трьох сфер впливу: економічного прогресу, соціального компромісу та екологічної безпеки. Економічна складова сталого розвитку загалом має на меті підвищення національного доходу економіки, і зокрема забезпечення процвітання кожного члена соціуму. Соціальна складова цієї моделі зосереджується на гармонійних стосунках суспільства та людини, забезпеченні широкого та вільного доступу до соціальних програм у сфері охорони здоров'я, освіти, захисту прав і свобод. Екологічний напрямок орієнтований на охорону національних біологічних ресурсів для забезпечення комфортного та безпечного існування суспільства та майбутніх поколінь.

Оптимальне поєднання цих елементів економічного розвитку дає можливість вирішувати проблеми в кожній галузі економіки та забезпечує гармонізацію між економічною та соціальною справедливістю, рівноправністю та відносинами з природою. Концепт економічного розвитку точніше пояснює процес модернізації підприємств аграрного сектору економіки, забезпечення інвестиційної привабливості та виробничо-збутової діяльності в умовах кризи, зростання ризиків та інтенсивної конкуренції через глобальну інтеграцію внутрішніх ринків.